

СЪНЪТЪ НА ВРАБЧЕТО

Снѣжинки се ронятъ отъ свода
и бързо покриватъ полето.
Подъ кжщната стрѣха на заветъ
унесено дреме врабчето.
Съ премръзнали малки крачета,
отъ два дни не хапнало зрънце,
то мисли за топлото лѣто,
въздиша за златното слънце.
И гледа — катъ морски талази
се люшкатъ узрѣлитѣ ниви,
а въ клонитѣ пойнитѣ птички
прелитатъ и пѣятъ щастливи.
Безброй пеперуди, мушици
въ просторитѣ ведри се гонятъ.
Изъ тучнитѣ ширни ливади
погочета бистри ромонятъ.
Полѣхва презморецѣтъ топълъ
и рони узрѣлото жито.
Въ почуда потръпва врабчето,
къмъ нивитѣ литва честито.
Но вихъръ духна внезапно
и нѣщо пропука въ тржбитѣ.
Врабчето се стрѣсна въ сѣня си
и плахо отвори очитѣ...

Георги Костакевъ